

[Asger Jensen.]

tilskuddene, idet kommunens faktiske, refusionsberettigende udgifter til vejvæsen, længden af kommunens offentlige veje samt kommunens indbyggertal herefter skal danne grundlag for beregningen af refusionsprocenten, d. v. s. at kommunen allerede ved budgetlægningen kan beregne størrelsen af tilskuddet til vejudgiften.

Der kan være grund til at overveje, hvorvidt udgifterne til belyningsanlæg burde regnes med til refusionsberettigende udgifter, idet man i vore dage vist må anerkende, at belysning hører med til enhver vej inden for bebyggede områder. Det synes i øvrigt, som man i lovforslaget har tilsigtet at yde købstadkommunerne en mindre stigning i tilskuddene end de øvrige kommuner. For Københavns og Frederiksbergs vedkommende vil en gennemførelse af lovforslaget endog betyde en direkte nedsættelse af tilskuddene, og også på dette område må vi tage forbehold. Dette spørgsmål må gennemdrøftes i et kommende udvalg.

Tilskud fra vejfonden foreslås nedsat fra de nuværende 85 pct. til normalt 80 pct. Det er muligt, at en øget byrde på det lokale område kan virke rimelig, men også dette vil der være grund til at overveje i udvalget. Ja, man må vel i det hele taget se på, hvorledes vejfondens midler skal administreres. Den højtærede økonomiminister har jo tidligere foranlediget en sådan drøftelse her i tinget, og der må vel her ved lovens revision bringes klaring over dette spørgsmål, således som det blev pålagt folketinget at gøre ved beslutningen den 13. december 1956, da tinget drøftede spørgsmålet om nedrivningen af Østifternes Kreditforening, hvad også det ærede medlem hr. Holmberg var inde på. Den folketingsbeslutning, som blev vedtaget, var foreslået af den nuværende højtærede økonomiminister og den nuværende højtærede landbrugsminister, og den har følgende ordlyd, der er optrykt i Folketings Tidende, tillæg B. for 1956-57, sp. 112-114:

„Efter de af udvalget til behandling af forslag til folketingsbeslutning angående den planlagte nedrivning af Østifternes Kreditforenings bygning over for folketinget fremsatte udtalelser beslutter folketinget at udtale, at en undersøgelse af spørgsmålet om en revision af de gæl-

dende regler for vejfondens tilskud til vej- og gadearbejder med eventuelle tilsluttende nedrivninger af bygninger snarest bør optages med det for øje at tilvejebringe størst mulig sikkerhed for, at sådanne tilskud fra vejfonden også ud fra en samfundsmæssig vurdering altid har tilstrækkelig økonomisk begrundelse.“

Det må vist være rigtigt, at udvalget, da der ikke findes noget herom i lovforslaget, tager dette op til særlig overvejelse ved denne lejlighed.

Den nydannelse, der er foreslået i § 9, nemlig at der kan ydes et særligt tilskud af vejfonden til vejudgifter, når en koncessioneret omnibusrute belaster et vejnet særlig hårdt, finder jeg rimelig og forståelig; men det forekommer mig, at tilskudstanken føres for langt ud, når man åbner mulighed for at lade tilskuddet gå til nedsættelse af billetpriserne. Hensigten med vejfonden må ifølge sagens natur være en rimelig fordeling af de opkrævede motorafgifter til vedligeholdelse og udbygning af vejnettet, hvorimod sociale tilskud, f. eks. til nedbringelse af enkelte borgeres billetpriser, principielt ikke kan høre til denne formål. Et tilskud af den art ville også være et typisk eksempel på, hvordan man kan få den offentlige administration til at vokse; det ville nemlig blive en kompliceret sag for en kommunalbestyrelse at følge en koncessionshavers virksomhed på en sådan måde, at den til enhver tid var i stand til at afgøre, om billetpriserne netop svarede til det offentlige tilskud.

I § 7, stk. 3 a, er der nye ting, som jeg i og for sig ikke har kritiske bemærkninger til; men jeg vil gerne have klarlagt, om sætningen

„eller til tilvejebringelse af forskriftsmæssige belyningsanlæg for kørebaner samt til offentlige parkeringspladser og -anlæg“

alene tager sigte på udskiftning af forældede anlæg, eller det også er tanken at yde tilskud til belyningsanlæg i forbindelse med anlæg af nye veje og pladser. Med de tilskud til beskæftigelsesarbejder, som er foreslået i § 7, stk. 3 e, og § 8, stk. 2, bortfalder de særlige bestemmelser om henvist arbejdskraft, hvilket vil lette administrationen og gøre bestemmelserne mere praktisk anvendelige.

Idet jeg henviser til, hvad mit partis tid-